

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇာ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇာ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ဒုတိယအကြိမ် ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၁၀၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	မိုးထက်မိုး
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိန်းသူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းဦးဝင်း (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ချစ်ခိုင်စံ
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၄
တန်ဖိုး	၆၀၀၀ ကျပ်

အောင်းသင်း

လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့်တန်ဖိုး ၊ အောင်းသင်း

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅

စာ ၁၁၇ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၂) လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့်တန်ဖိုး

အောင်သင်း

လူငယ်ရဲ့

ဘဝနှိုင်းတန်းမိုး

မာတိကာ

အောင်သင်း အမှာစကား	၇
ဆရာချစ်ဦးညို အမှာစကား	၁၁
ဟံသာဝတီဆရာတော်၏ အမှာစကား	၁၅
ပထမအကြိမ် စီစဉ်သူ၏ အမှာစကား	၁၉
၁။ ခွင့်လွှတ်သော မျက်စိနဲ့ ကြည့်ကြပါ	၃၁
၂။ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်	၃၂
၃။ အချိန်ကို ဘယ်လို အသုံးချသလဲ	၃၄
၄။ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်နည်း	၃၆
၅။ စွဲမက်ခဲ့သော ညီမျှခြင်း	၃၈
၆။ လုပ်အားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ တန်ဖိုး	၄၀
၇။ မိမိကိုယ်ကို ထွန်ယက်ခြင်း	၄၂
၈။ အနာဂတ်ကို သစ္စာမဖောက်ချင်သူ	၄၄
၉။ ရဲမှ မင်းဖြစ်မည်	၄၆
၁၀။ သခင်ကျော်စိန်	၄၉
၁၁။ သရက်ထောင်မှ အပြန်	၅၄
၁၂။ ချစ်သူ သူငယ်ချင်း	၅၇
၁၃။ ထိပ်ဆုံးကလူ	၅၉
၁၄။ ကံဆိုးခြင်းနှင့် ကံကောင်းခြင်း	၆၂
၁၅။ တန်ဖိုး သုံးမျိုး	၆၄
၁၆။ စာရိတ္တတန်ဖိုး	၆၇
၁၇။ ငွေပင်လယ်	၆၉
၁၈။ ပင်ကိုတန်ဖိုး တက်ပါစေ	၇၁
၁၉။ ပျားပုံပြင်	၇၂
၂၀။ ခွေးလေ့ကျင့်ရေး	၇၄
၂၁။ ကလေးတွေကို လူရာသွင်းပါ	၇၈

၂၂။ တရားမချသေးဘူး	၈၀
၂၃။ သူတစ်ပါးစားတာ မကြိုက်သူ	၈၁
၂၄။ လှစေချင်လို့ပါ	၈၂
၂၅။ ခေါ်သူထူးသူ အသံတူ	၈၃
၂၆။ စည်းနဲ့ငါး	၈၅
၂၇။ မြင်းမိုရ်တောင်ကို ကျော်ခဲ့သူ	၈၇
၂၈။ နှလုံးသားပေါ်က ခြေရာ	၈၉
၂၉။ တတိယအရွယ်နဲ့ စတုတ္ထဝေဒနာ	၉၀
၃၀။ ပြောင်းပြန်ဆန်သော ဤလောက	၉၂
၃၁။ အကင်းပါးသောဆင်	၉၄
၃၂။ အိပ်မက်ခွန်အားဖြင့် ကမ္ဘာကျော်သူ	၉၆
၃၃။ ပညာသင်တယ်ဆိုတာ	၉၉
၃၄။ ဘာသာစကားနဲ့ လက်ဆင့်ကမ်းခြင်း	၁၀၁
၃၅။ အပေါင်းနဲ့ အနုတ်	၁၀၄
၃၆။ လူငယ်တွေကို ရွှေချပါ	၁၀၅
၃၇။ မြတ်နိုးမှု တန်ဖိုးထက် ကျော်လွန်ပါစေ	၁၀၈
၃၈။ သိအောင် ကြိုးစားပါ	၁၁၀
၃၉။ ပရုံးစွန်းအား မြှင့်တင်ထား	၁၁၂
၄၀။ စာရေးသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း	၁၁၄

အောင်သင်း၏ အမှာစကား

ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေချင်ပါသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆိုသည်ကို သာမန်
ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ တကယ်ကို ဝမ်းမြောက်မိခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဝေချင်သောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တကယ် အားထုတ် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။
ယခု သူတို့တွေ ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ကြလို့ အကောင်အထည် ပေါ်လာ
သည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကျေးဇူးတင်
ဝမ်းမြောက်ကြောင်းမှတစ်ပါး တခြား ပြောစရာ မရှိတော့ပြီ။

အောင်သင်း

၁၈.၉.၂၀၁၄

***

လူငယ်တွေကို ရွှေချမှ
အနာဂတ်တောက်ပမယ်

အောင်သင်း

ကိုယ်တိုင် တိုက်တွန်း ချီးမွမ်း စိတ်တူ

ချစ်ဦးညို

မကွေးတိုင်း၊ ဂန့်ဂေါမြို့နယ်၊ ဟံသာဝတီရွာမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ပညာလွင်ပြင် စာကြည့်တိုက် သုံးနှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်၊ စာပေဟောပြောပွဲမှာ ဆရာ(ဦး)အောင်သင်းက ‘လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး’ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဟောပြောခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မေလ ၃၀ ရက်နေ့မှာ ကျင်းပခဲ့တာဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ဆယ်စုနှစ် တစ်ခေတ် ရှိခဲ့ပါပြီ။

ဒီဟောပြောချက်ကို စာအုပ်အဖြစ် ပြန်ထုတ်ဖို့ မင်းဓမ္မစာဖတ်အသင်း (၂၀၁၂ ထူထောင်)က ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဟံသာဝတီ ဆရာတော်ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ အာသီသ၊ အရှင်ရာဇဓမ္မ(ယောမြေ)ရဲ့ ဦးဆောင် လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ဟံသာဝတီသားတို့ရဲ့ ညီညွတ်မှုကနေ ဒီဟောပြောချက် မှတ်တမ်းတင် စာအုပ်လေး ဖြစ်လာတော့တယ်။

စာပေ၊ စာပေဟောပြောပွဲနဲ့ ဟောပြောချက် မှတ်တမ်း စာအုပ်ထုတ်ဝေမှုတို့ရဲ့ အကျိုးအာနိသင်ကို ကောင်းစွာသိရှိ သဘောပေါက်ခဲ့ကြတဲ့ စီစဉ်သူတို့ရဲ့ စေတနာနဲ့ အလုပ်(လုပ်အား)ကို လေးစားစွာ ဂုဏ်ပြုကြောင်း ဦးစွာ ပြောပါရစေ။ ဆရာအောင်သင်း စကားနဲ့ပြောရရင် ဆရာတော်တို့၊ ဦးဇင်းတို့၊ ဟံသာဝတီသားတို့ဟာ အနာဂတ် တောက်ပဖို့ လူငယ်တွေကို

ရွှေချလိုက်ကြတာပါပဲ။

စာပေဟောပြောပွဲဆိုတာ စာဆိုတော်နေ့ကို ဗဟိုပြုပြီး မြန်မာပြည် အရပ်ရပ် ထက်အောက်တစ်ခွင် ကျင်းပကြတဲ့ ပွဲဖြစ်ပါတယ်။ စာဆိုတော် နေ့က အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်း နတ်တော်လဆန်း (၁)ရက်ပါ။ ဂျပန်ခေတ် (၁၉၄၄)မှာ စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများ ပါဝင် သရုပ်ဆောင် ကပြခဲ့ကြတဲ့ ဝိဇယ ပြဇာတ်ဟာ စာဆိုတော်နေ့၊ စာပေလှုပ်ရှားမှု သမိုင်းရဲ့ အုတ်မြစ် ချဲ့လို့ ဆိုရပါမယ်။ အဲဒီ စာဆိုပွဲ၊ စာပေဟောပြောပွဲကို နတ်တော်လဆန်း တစ်ရက်နေ့ ဗဟိုပြုပြီး ကျင်းပလိုက်ကြရာမှာ သာမန် နှစ်စဉ် ပြုလုပ်နေကျ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ မည်ကာမတ္တ မဟုတ်တော့ဘဲ ‘ယဉ်ကျေးမှု’ တစ်ရပ်အဖြစ် အားကောင်းတဲ့ ရေစီးကြောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါပြီ။

အရင်တုန်းကတော့ စာပေဟောပြောပွဲများဟာ ရှေးစာဆိုကြီးများကို အောက်မေ့ဂုဏ်ပြု ပူဇော်တဲ့ပွဲ၊ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများက စာပေ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အလင်္ကာရသတွေ၊ သုတတွေအကြောင်း ဟောပြောတဲ့ပွဲ၊ သက်ကြီးဝါကြီး စာပေပညာရှင်များကို ပူဇော်ကန်တော့ကြ တဲ့ပွဲ အဖြစ်နဲ့သာ ကျင်းပခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီလို ခေတ်အဆက်ဆက် ကျင်းပခဲ့ကြတဲ့ စာပေ ဟောပြောပွဲ တွေဟာ တစ်စတစ်စနဲ့ သမိုင်း လိုအပ်ချက်အရ အသွင်သဏ္ဌာန်ရော အနှစ်သာရပါ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတယ်။ စာရေးဆရာတွေဟာ ခေတ်ကို သုံးသပ်၊ ခေတ်ကို ဝေဖန် (တချို့လည်း ခေတ်ကိုတော်လှန်)တဲ့ အမြင်တွေ အခြေခံပြီး ဟောပြောလာခဲ့ကြပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ တစိုက်မတ်မတ် ဟောပြောလာခဲ့ရာကနေပြီး ဆရာရဲ့ လမ်းကြောင်းဟာ ရွေ့လာတယ်၊ အသစ်ဖြစ်လာပါတယ်။ သူ့ဟောပြောချက် ထဲမှာ ပါသလိုပဲ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ကစပြီး ဆရာက မျက်စိလည် လမ်းပျောက် နေကြတဲ့ လူငယ်တွေကို ကောင်းစွာ သတိထားပြီး လူငယ်တွေ အသိမှန် အမြင်မှန်ရကြစေဖို့၊ လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်၊ နည်းမှန်စွာ လျှောက်ကြစေဖို့၊ သူ့ရဲ့ ခွန်အားမှန်သမျှကို လူငယ်အတွက်သာ ထုတ်နုတ်သုံးစွဲ ကုန်လွန် ခဲ့စေပါတော့တယ်။

ဒါဟာ ဆရာဦးအောင်သင်း အနေနဲ့ အလုပ်သင့်ဆုံး အလုပ်ကို အလုပ်သင့်ဆုံး အချိန်မှာ အလုပ်နိုင်ဆုံး လုပ်လိုက်တာပါ။ အများသူငါ ပြုတတ်ကြတဲ့ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်၊ ဇရပ်ပြင်၊ ရှင်တစ်ထောင်လှူ

စတဲ့ လောကုတ္တရာ အလှူမျိုး ဦးအောင်သင်း လုပ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မမြင်မိ၊ မကြားမိပါဘူး။ သို့သော် လူငယ်တွေရဲ့ အနာဂတ် သူ့ဦးနှောက်နဲ့ သူ့နှလုံးသားကို ခုလို ‘ဌာပနာ’ လိုက်တာကတော့ဖြင့် တကယ်ကို ကြီးမြတ်တဲ့ အလှူဒါန ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုက်ချင်ပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုတာက ဦးအောင်သင်းရဲ့ ဒီအလှူကို သာဓု ခေါ်ရုံမက၊ အမျှဝေရုံမက အလှူရေစက် လက်နဲ့ မကွာရအောင် ဟောပြောပွဲလုပ် ဟောပြောချက်စာအုပ် ထုတ်လိုက်ခြင်းဟာလည်း **‘ကိုယ်တိုင် တိုက်တွန်း ချီးမွမ်း စိတ်တူ’** ဆိုသလို ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုးများစေမယ့် လုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။

လူချင်းလည်း ရင်းနှီး၊ ဟောပြောပွဲခရီးတွေလည်း အတူသွား၊ ဖုန်းနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြတာမို့ ဆရာဦးအောင်သင်းရဲ့ အဇ္ဈတ္တကို ကျွန်တော် တော်တော်လေး သိမြင်နေတယ်လို့ပဲ ဆိုပါရစေ။ (စာပေဟောပြောပွဲ ဘက်ဂရောင်း၊ ဦးအောင်သင်း ပရိယိုင်းနှင့် ဂျာနယ်ဆောင်းပါးများ) စာအုပ်ကို ကျွန်တော်ရေးစဉ်က ‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အတော်လေး မြင်တွေ့ထားတာပဲ’ လို့ သူက ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီစာအုပ်ဟာ သူရှိစဉ်က ရေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးပါ။

အခု ဆရာသင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဦးအောင်သင်း ပရိယိုင်းကို သူ ဖတ်ခဲ့ရပေမဲ့ ဒီအမှာစာကိုတော့ သူ မဖတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ရုပ်ခန္ဓာအရ သူ မရှိတော့ပေမဲ့ သူ့အသံ၊ သူ့စကားနဲ့ သူ့တရားတွေက တိပ်ခွေတွေ၊ စီဒီချပ်တွေ၊ စာအုပ်တွေကတစ်ဆင့် ဝေဝံ့ပျံ့သန်းနေဦးမှာ မချဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့တင် မပြီးသေးပါ။ သူ့ပညာ၊ သူ့စေတနာကို တကယ်လေးစားနားလည်တယ်ဆိုရင် သူ့ဟောပြောချက်တွေကို အခြေခံ၊ မိမိတို့ရဲ့ ပဋိဘန်ဉာဏ်နဲ့ ထပ်ဆင့်တိုးမြှင့်၊ လုံ့လ ဝီရိယ အသုံးပြု၊ ရှေ့ခရီးရွက်စုံဖွင့်ပြီး မိမိတို့ရဲ့ ဘဝလျှော့နာပါကို အနာဂတ်ပင်လယ်ပြင်ထဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝင်ရောက်သွားကြဖို့ (အထူးသဖြင့်) လူငယ်တွေကို မှာချင်ပါတယ်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဘုရားကို တကယ်ကြည်ညိုရင် တရားနှလုံးသွင်း ကျင့်ကြံကြလို့ ဆရာတော်ကြီးများ မြွက်ကြားသလိုပါပဲ။ လူငယ်လေးများ ဖြစ်ကြတဲ့ သားနဲ့ သမီးတို့ မင်းတို့ရဲ့ ဘာကြီး ဦးအောင်သင်းကို တကယ်လေးစားမြတ်နိုးရင် မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့လည်း တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့စကား၊ သူ့ဟောပြောချက်တွေကို နားလည်အောင်လုပ်၊ (မှားလျှင် သုံးသပ်လိုက်ဦး) ပြီးရင် မင်းတို့ ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆက်ကျင့်သုံးကြပါ။ မင်းတို့ရဲ့

အောင်သင်း

ဘာကြီး သုဂတိဘုံတစ်ခုခုကနေပြီး မင်းတို့အတွက် သာဓုခေါ်နေနိုင်အောင်
လိုက်နာ ကျင့်သုံး ဆောက်တည်လိုက်ကြစမ်းပါလို့ ထပ်ဆင့် အမှာစကား
ပါးလိုက်ရပါတယ်။

ချစ်ဦးညို
၂၀၁၅၊ မတ် (၄)

ဟံသာဝတီဆရာတော်၏

အမှာစကား

ယနေ့ ကဆုန်လပြည့်ကျော် (၈) ရက်၊ (၃၀.၅.၂၀၀၅) တနင်္လာနေ့၊ မကွေးတိုင်း၊ ဂန့်ဂေါခရိုင်၊ ဂန့်ဂေါမြို့နယ်၊ ဟံသာဝတီရွာ၊ ပညာလွင်ပြင် စာကြည့်တိုက် (၃) နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်တဲ့ပွဲမှာ စာရေးဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှ ဆရာကြီး ဦးအောင်သင်း၊ မန္တလေးမြို့မှ ဆရာပိုင်စိုးဝေ၊ ဆရာနေမျိုးတို့ကို ပင့်ဖိတ်ပြီး စာပေဟောပြောပွဲ ကျင်းပရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ကျင်းပတဲ့နေရာမှာ စာရေးဆရာကြီးများဟာ လမ်းခရီးဝေးတာကို ပဓာနမထားဘဲနဲ့ အနောက်ဘက်ဆို ချင်းတောင်တန်း၊ မြောက်ဘက်က စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မကွေးတိုင်းအဆုံး၊ ဤကဲ့သို့ အင်မတန် ဝေးလံတဲ့ နေရာဒေသကို အရောက်လာကြပြီး အကူအညီပေးကြတဲ့အတွက် ဟံသာဝတီဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများနှင့်၊ ဝေးနီးရပ်ရွာမှ လာရောက်ပြီး နားထောင်ကြတဲ့ စာပေချစ်ပရိသတ်များရဲ့ ကိုယ်စား ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်မိပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။

ဒီစာပေဟောပြောပွဲကို ကျင်းပရခြင်းဟာ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူရောက်ရှိရာ မြို့ကြီး

ပြကြီးကို မရောက်ဖူးကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အင်မတန် များကြပါတယ်။ များတော့ ဗဟုသုတတွေ မကြွယ်ဝကြဘူး။ အဲဒီလို ဗဟုသုတတွေ မကြွယ်ဝ ကြတဲ့အတွက် ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး စသည်အားဖြင့် အစစအရာရာမှာ အမြဲတမ်း အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်နေ ကြပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်နေတဲ့နေရာမှာ ဘုန်းကြီးတို့ အနေနဲ့ကလည်း စွမ်းအားရှိသလောက် ပြောပြ ဟောပြ ဆိုဆုံးမ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပေမဲ့လို့လည်း ကြာလာတော့ကာ ရိုးလာကြပြီ။ ထိရောက်မှုအား နည်းပါးတယ်ဆိုပါတော့။

အင်မတန် ပညာကြွယ်ဝကြတဲ့ စာရေးဆရာကြီးများကို ပင့်ဖိတ်ပြီး လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ စီးပွားရေး စသည်အားဖြင့် အောက်ကျနောက်ကျ မဖြစ်ကြရလေအောင် အသိဉာဏ် ပညာ အလိမ္မာတွေ ကြွယ်ဝလာကြအောင်ဆိုပြီး စာပေဟောပြောပွဲ ပြုလုပ် ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

လိုရင်းကတော့ ပြည်တန်ပတ္တမြား ဖြစ်လင့်ကစား ကောင်းမွန်စွာ မသွေးတတ်တဲ့ ကျောက်သွေးဆရာ သွေးလို့ရှိရင် တန်ကြေးမရှိဘူး၊ တန်ဖိုး မြင့်မလာပါဘူး။

ပြည်တန်ပတ္တမြားကို ကောင်းမွန်စွာ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ကျောက်သွေး ဆရာက သွေးပြီး ရွှေကွပ်ပေးလိုက်လို့ရှိရင် ပိုပြီးတော့ တန်ဖိုးမြင့်လာပါ တယ်။ ပြည်တန်တဲ့ ပတ္တမြား ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်...

ဘုန်းကြီးတို့ ဟံသာဝတီရွာနှင့်တကွ ဝေးနီးရပ်ရွာများမှ လာရောက် ကြတဲ့ စာပေချစ်ပရိသတ်များထဲမှ အဲဒီလို ပြည်တန်ပတ္တမြားကဲ့သို့ ဗီဇ ကောင်း၊ အမျိုးကောင်းကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ယောက်ျားလေးများ၊ မိန်းကလေး များ စသည်အားဖြင့် ဖြစ်လာကြပြီး မိမိရပ်ရွာကို ပိုပြီးတော့ ခေတ်မီ သာယာလှပ တိုးတက် ငြိမ်းချမ်းလာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြတဲ့ လူစွမ်း ကောင်းလေးတွေ ထွက်လာအောင်၊ အဲဒီလို လူစွမ်းကောင်းတွေ ထွက်လာ လို့ရှိရင် အင်မတန် တန်ဖိုးမြင့်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်မှာပဲ။ ကိုယ့်ရပ်ရွာ အတွက် ကြီးပွားအောင် လုပ်နိုင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပညာရေးအတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျန်းမာရေးအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာသာ ရေး၊ သာသနာရေးတွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီလို အမျိုးမျိုးသော လူမှုရေးတွေမှာ စွမ်းဆောင်နိုင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထွက်လာအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်များနဲ့

လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး

ဤကဲ့သို့ စာပေဟောပြောပွဲကြီးကို ကျင်းပရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကြုံတောင့်ကြုံခဲ စာပေဟောပြောပွဲမှာ ကျောက်သွေး ဆရာကောင်းနဲ့ တူလှစွာသော စာရေးဆရာများရဲ့ ဟောပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေကို ကိုယ့်အတွက် တန်ဖိုးရှိရှိ၊ အကျိုးရှိစွာ ကျန်ရှိအောင် နားထောင်ပေးကြပါ။

ဥပမာ- လူတစ်ယောက်ကို စကားဆယ်လုံးလောက် ကျန်ခဲ့ရင်၊ မှတ်မိရင်၊ လူတစ်ထောင်မှာ စကားတစ်သောင်း ကျန်ပါတယ်။ အဲဒီလို စကားတစ်သောင်းလောက် အဓိပ္ပာယ်ကောင်းကောင်း၊ တန်ဖိုးရှိရှိ ကျန်နေခဲ့ လို့ရှိရင် ဟံသာဝတီရွာအတွက် တန်ကြေးအများကြီး ထွက်ပါတယ်။ အကျိုး အများကြီး ရှိပါတယ်။

စာရေးဆရာများ ဟောပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးထဲမှ လူတစ်ယောက် ကို စကားလုံး ဆယ်လုံးလောက်၊ ဆယ့်ငါးလုံးလောက် မှတ်မိသားမိရှိအောင် လေးလေးနက်နက် နားထောင်ပြီး ဒီပွဲမှာ တန်ဖိုးရှိရှိ အရယူကြပါလို့ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ တိုက်တွန်းရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

ဘဒ္ဒန္တကိတ္တိ
ဟံသာဝတီဆရာတော်

ပထမအကြိမ်

စီစဉ်သူ၏ အမှာစကား

‘လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့်တန်ဖိုး’ ဆိုသည့် ဒီစာအုပ်လေးကို ဟောပြောပွဲပြီးလို့ တစ်နှစ်အကြာမှာပဲ စာအုပ်ထုတ်ဝေတော့မည်ဟု ဆရာအောင်သင်းထံ ခွင့်ပြုချက်ယူပြီး စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပေ။ ခြောက်နှစ်လောက်ကြာသော ၂၀၁၀ ခုနှစ်မှာလည်း ဟံသာဝတီရွာ ပညာလွင်ပြင် စာကြည့်တိုက်ကနေ ထုတ်ဝေဖို့ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြသော အခါတွင်လည်း ရန်ပုံငွေ အလုံအလောက် မရှိသေးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က စာပေစိစစ်ရေးက ခွင့်မပြုနိုင်သော စကားလုံးများ ပါဝင်နေသည်က တစ်မျိုး၊ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရေး စာပေလမ်းကျယ်ကို အကျွမ်းတဝင် မရှိကြသေးသည်က တစ်သွယ်နှင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အကြောင်းလှတွေ ပေါင်းပြီး ပြုကြလေတော့ စာကြည့်တိုက်၏ အထူးတာဝန်ရှိသူများက စာအုပ်ထုတ်ဝေဖို့ နောက်ဆုတ် ငြင်းဆန်လိုက်ကြတော့သည်။

အခြားသော စာအုပ်တိုက်များကိုလည်းမပေးချင်ခဲ့။ ဒီလိုနဲ့ စာမူသည် မိမိလက်ထဲမှာ တော်တော်လေးကြန့်ကြာစွာ အိပ်စက်အနားယူနေခဲ့လေသည်။

မိမိကလည်း ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ နှစ်ဦးပိုင်းမှာပဲ ဟံသာဝတီ မင်းဓမ္မစာဖတ်အသင်းကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ထားပြီး စာဖတ်အသင်း၏ ရန်ပုံငွေများဖြင့် ကိုယ်တိုင်ရေး စာမူများကို စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေရင်း အခြားသော စာရေးဆရာများ၏ စာအုပ်များကိုလည်း ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ စာဖတ်အသင်းကနေ စာအုပ်စာစောင်တွေ ထုတ်ဝေနေသောအခါ ကိုယ်တိုင် VCD ထဲကနေ တစ်လုံးချင်း လုံးကောက်လိုက်ရေးမှတ်ထားသည့် ဆရာအောင်သင်း၏ စာမူကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်ဝေဖို့ အာသီသဆန္ဒချို့တွေ ပေါက်ဖွားရှင်သန်လာတော့သည်။

ဟံသာဝတီဆရာတော်က “ငါကလည်း အသက်အရွယ် ရလာပြီ၊ အောင်သင်းကလည်း ဘဝနေဝင်ချိန် နီးနေပြီ၊ စာပေလောကကလည်း လွတ်လပ်ပွင့်လင်းရာသီ ရောက်လာပြီ၊ ဒီတော့ ငါတို့မျက်ကွယ်မပြုကြသေးခင် အောင်သင်း၏ ‘လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး’ စာအုပ်ကို ပြီးစီးတာ မြင်ချင်တယ်” လို့ မိန့်လိုက်သောအခါမှာတော့...

အရှုံးအမြတ်ကို ပစာနမထား၊ သမိုင်းမှတ်တမ်းအနေဖြင့် ထင်ကျန်ရင်ပဲ ကျေနပ်လှပြီလို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး အိပ်စက် အနားယူနေသည့် စာမူကို ရှင်သန်အားကောင်းနေသည့် ဆန္ဒချို့နဲ့ လှုပ်နှိုးကာ ရှိသည့်ခွန်အားနှင့် အစွမ်းကုန် မောင်းတင်ရင်း စာပေစိတ်သက်သက်ဖြင့် မင်းဓမ္မစာဖတ်အသင်းကနေ စီစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒီစာအုပ်နှင့် နှီးနွယ်ဆက်စပ်နေသည့် စာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပုံလေးကိုလည်း အနည်းငယ် တင်ပြချင်သေးသည်။

တကယ်တော့ စာပေဟောပြောပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်မြောက်လာဖို့ဆိုတာ ထင်သလောက် မလွယ်ကူလှပေ။ ပွဲကြီးရင် ကြီးသလောက် ကိုယ်စီ တာဝန်ယူကြရတဲ့ အပိုင်းတွေက ခက်ခဲပင်ပန်းမှုတွေ၊ ကြိုးစားရှုရှာဆိုတာတွေဟာ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခံစားဖူးသူတိုင်း နားလည်နိုင်ကြမည် ထင်သည်။

မြန်မာပြည်ရဲ့ အနောက်ဖျား၊ အိန္ဒိယနှင့် ချင်းတောင်နယ်စပ်၊ မကွေးတိုင်းအဆုံး၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းအစ ဒီလိုမြို့ပြတွေနဲ့ အလှမ်းကွာဝေးလှတဲ့ ကျေးလက်မှာ စာပေဟောပြောပွဲ လုပ်ရသည်ဆိုတော့ အခြားမြို့ရွာပွဲတွေထက် မိမိတို့လုပ်ရတဲ့ ပွဲက နှစ်ဆလောက် ပို၍ခက်ခဲပင်ပန်းရသည်ဟု ထင်မိသည်။

လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ဝေးတာကတစ်ကြောင်း၊ ခွင့်ပြုမိန့် စောင့်ဆိုင်းရတာကတစ်ကြောင်း၊ အတွေ့အကြုံ အားနည်းသေးတာက တစ်ကြောင်း စသည်တွေနဲ့ပေါ့။

မိမိတို့ ဂန့်ဂေါမြို့နယ်၊ ဟံသာဝတီရွာသည်ကား ကျေးလက်ဟု ဆိုသော်ငြားလည်း စေတီဘုရားကျောင်းကန်များနှင့် ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း၊ ရဲစခန်း၊ ဘူတာရုံ၊ အ.ထ.က ကျောင်း၊ ဈေး၊ ကဖေးဆိုင်၊ အအေးဆိုင် များ၊ တိုက်တာများနှင့် အိမ်ခြေတစ်ထောင်ကျော် ရှိပေသည်။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး လျှပ်စစ်မီးများနှင့် ထိန်လင်းနေသလို မြို့ပြရဲ့ ရနံ့တွေကလည်း အထိုက်အလျောက် သင်းပျံ့နေသောကြောင့် အင်္ဂါတွေ စုံနေတဲ့ နယ်မြို့လေး တမျှ သက်ဝင်လှုပ်ရှား ရှင်သန်နေပေသည်။

ဒီလို ရွာနှင့် ရပ်နှင့် အများနှင့် လုပ်ရသည့် ပွဲဆိုသည်ကလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်လိုလည်း မဖြစ်သလို တစ်ယောက်ကြိုက် စာရေးဆရာကို ဖိတ်လိုက်လည်း မဖြစ်၊ အများကြိုက် စာရေးဆရာကို ဖိတ်မှ လက်ခံကြပေမည်။

ဒီတော့ အများက လက်ခံနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာ၊ အောင်မြင်နေတဲ့ စာရေးဆရာ၊ ကလေး လူကြီး လက်ခံနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာ၊ ပါတီစွဲမရှိတဲ့ စာရေးဆရာ၊ အရေးလည်းကောင်း အကောင်းလည်းရေးတဲ့ စာရေးဆရာ၊ အကောင်းလည်းပြော အပြောလည်းကောင်းတဲ့ စာရေးဆရာ၊ ပွဲထိန်းနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာကို ဖိတ်ခေါ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ကို သေချာနေပြီ။

စာရေးဆရာကို ရွေးချယ်ဖို့ စည်းဝေးပြီး ဆန္ဒခံယူလိုက်တဲ့အခါ ဆရာအောင်သင်းက မဲအများဆုံး ဖြစ်နေသည်။ အစည်းအဝေး၏ ဆုံးဖြတ် ချက်အရ စာရေးဆရာတွေကို ဖိတ်ခေါ်ဖို့ မိမိကို တာဝန်လွှဲအပ်လိုက်ကြ တော့သည်။ မိမိက စာရေးဆရာတွေကို ပင့်ဖိတ်ဖို့ တာဝန်ယူထားရတော့ အချို့ကလည်း စာရေးဆရာအောင်သင်းက ဒီလောက်နာမည်ကြီးနေတာ၊ ဒီလောက်ဝေးတဲ့နေရာကို လိုက်ပါမလား၊ လာပါမလား၊ ရပါမလား၊ ရောက် အောင် ခေါ်နိုင်ပါ့မလား၊ ရလာမယ်လို့တော့ မထင် စသည်ဖြင့် စကားလုံး တွေက အရောင်အမျိုးမျိုး၊ အမြင်အမျိုးမျိုးတွေနဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေပေးပြီး ပြောနေကြတော့သည်။

ထင်မည်ဆိုသည်လည်း ထင်သင့်သည်။ မိမိနှင့် ဆရာအောင်သင်း

ဇာတ်တိုက်ထားခြင်းမရှိ၊ သိကျွမ်းထားခြင်းလည်းမရှိ၊ ဆုံဖူးခြင်းလည်းမရှိ၊ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာလောက်ပဲ ရှိသည်။ ဒီကြားထဲ ဆရာအောင်သင်း ကျန်းမာရေး ကောင်းသလား၊ အား၊ မအား၊ နယ်ပွဲတွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေမလား၊ ဟောပြောခွင့် ပိတ်ထားမှုတွေနဲ့ ကြုံနေမလား၊ ပြည်ပခရီး သွားနေမလား စတဲ့ အဓိကကျသည့် အချက်အလက်တွေ အသေအချာ အတိအကျ မသိရှိရသေးပေ။

သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆရာအောင်သင်းကို ဟံသာဝတီရွာ အရောက်ဖိတ်ခေါ်ဖို့အရေး ယုံကြည်ချက် ပြင်းပြင်းနဲ့ အားသစ်လောင်းကာ ရွာကနေ ခြေလှမ်းစတင် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

၂၀၁၅.၂၀၀၅ ထိုနေ့မှာ ဂန့်ဂေါမြို့ကို ရထားစီးပြီး ဦးဝင်းမေကြီးနှင့် အတူ စာပေဟောပြောပွဲ ခွင့်ပြုချက် သွားယူခဲ့သည်။ ကိစ္စပြီးသောအခါ မန္တလေးကို တစ်ပါတည်း တက်ခဲ့သည်။

မန္တလေးမြို့ ၈၄ လမ်း၊ ၂၉ လမ်းထောင့်ရှိ ထွန်းဦးစာပေ ဖြန့်ချိရေး ကို သွားခဲ့သည်။ ဦးထွန်းဦးကို စာပေဟောပြောပွဲအကြောင်း ပြောကြည့်သည့်အခါ “စာပေဟောပြောပွဲ လုပ်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာတွေချည်း ရွေးပြီး ဖိတ်လိုက်ရချင်မှရတာ၊ တစ်ခါတလေ ရတာတွေလည်း ရှိသလို ငြင်းပယ်လိုက်တာတွေလည်း ရှိတယ်၊ နယ်ကိုထွက်ပြီး ဟောပြောကြတဲ့နေရာမှာ အတွဲညီမှု၊ မညီမှုဆိုတာတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဥပမာ သူပါနေရင် ဟိုလူက မလိုက်ဘူး၊ သူပါရင် သူနှင့် အတွဲညီတဲ့ နောက်တစ်ယောက်ပါ အလိုလို ဖိတ်ပြီးသား အဆင်ပြေသွားတတ်တယ်၊ မြို့ပေါ်ပွဲတွေမှာ သိပ်ပြီး မသိသာပေမဲ့ အထူးသဖြင့် နယ်ကိုထွက်ပြီး ဟောပြောကြတဲ့ ပွဲတွေမှာ သိသာတယ်ဘုရား” ဟု ပြောသည်။ ဟောပြောပွဲ ဖြစ်လာရင် လုပ်ရမည့် အရာတွေကိုလည်း စာအုပ်စာစောင်တွေနှင့် အလုပ်မအားတဲ့ ကြားကပဲ ပြောပြပေးသည်။

ကျေးဇူးလည်း တင်မိသည်။ ဆရာအောင်သင်းကို ဆက်သွယ်ရမည့် လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ပါ ရှာပြီး ကူညီပေးသည်။

ထွန်းဦးစာပေကနေ ဆရာအောင်သင်း၏ စာအုပ်တွေကို ရသလောက် ယူခဲ့ပြီး စာတွေကို အနှေးဖတ်နည်းနှင့် ဖတ်သည်။ ဆရာအောင်သင်း၏ စိတ်ရင်းမှန်တွေ၊ စေတနာမှန်တွေ၊ ဆိုလိုရင်းတွေ၊ အားသာချက်၊ အားနည်း

ချက်တွေ၊ ဇောင်းပေးမှုတွေကို ရှာသည်။ မြင်စေချင်တဲ့ လောက၊ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို ပုံတူခံစားကြည့်မိသည်။

အခြားသော စာပေပညာရှင်များ၏ စာပေအမြင်၊ နိုင်ငံရေး အယူအဆနှင့် ခံယူချက်တွေ၊ သမိုင်းအမြင်တွေကိုလည်း ရှာဖွေသည်။ ဆရာအောင်သင်းနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျသည့်အခါ ပြောစရာစကားတွေ အဆင်သင့်ရှိနေဖို့နဲ့ မိမိရဲ့ စကားလုံးတွေကို ရင်ထဲရောက်သွားပြီး ယုံကြည်စွာ လက်ခံစေဖို့ မိမိဘက်က ဟာကွက်မရှိရလေအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါတွေလည်း မိမိအတွက်တော့ လိုအပ်လှသည်ဟု ယူဆထားသည်။

နောက်ဆုံး ဆရာဝင်းငြိမ်း၏ ‘စာပေလူကြမ်းမင်းသား အောင်သင်းနှင့် တွေ့ဆုံပေးခြင်း’ ဆိုသည့်စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ဆရာအောင်သင်းနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ဆက်သွယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ဖုန်းဆိုင်ကိုသာ လာခဲ့ရသည်။ ခြေလှမ်းတွေက လေးလံနေဆဲ၊ စိတ်ကလည်း အားငယ်စိုးရွံ့မှုတွေနဲ့ တွေ့ဝေနေဆဲပေ။

အခြားသောပွဲနှင့် တိုက်ဆိုင်နေမည်ဆိုရင်... အဆင်ပြေမည့်ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရုံပဲ ရှိသည်။ ဒီလိုမဟုတ်ပါပဲ နယ်ဝေးလို့၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ စတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ငြင်းပယ်လိုက်မည်ဆိုပါရင် ပြည်တော်ဝင် မလှမပ ဖြစ်တော့မည်။ ပွဲပျက်မည့် အခြေအနေထိ ဆိုက်သွားနိုင်သည်။

အားသန်နေကြသည်က ဆရာအောင်သင်းမှ ဆရာအောင်သင်း၊ နောက်တစ်ယောက် အစားထိုးရမည်ဆိုပါကလည်း ဆန္ဒယူထားမှုတွေ၊ စီစဉ်ထားမှုတွေနဲ့ ထင်သလောက် မလွယ်ကူနိုင်။

ဒီတော့ ငြင်းပယ်ခဲ့မည်ဆိုရင် ရန်ကုန်ကိုဆင်းပြီး လူချင်းတွေ့ကာ အကြောင်းစုံရှင်းပြပြီး ဖိတ်ခေါ်မည်ဟု စိတ်အားတင်းပြီး ဆက်လိုက်တော့သည်။

“ဟယ်လို၊ ဆရာအောင်သင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အောင်သင်းပါ”

ကံကောင်းချင်တော့ လူကြီးမင်းနဲ့မတွေ့၊ ဧရိယာပြင်ပမရောက်၊ ထိုထက်ကံကောင်းခြင်းက ဆရာအောင်သင်းနှင့် တိုက်ရိုက်စကားပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ အခုဆက်တာ ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျား”

ဒီစကား ဝါကျက မေးရမည့်ထုံးစံ၊ မိမိအမည် သူ့ဟန်းဆက်ထဲမှာ မရှိ၊ တစ်ကောမှ ဝင်ထားခြင်းမရှိတဲ့ အများသုံး လမ်းဘေးဖုန်းနဲ့ ဆက်ရ သည်။ ထိုအချိန်က သိန်းလေးဆယ်ဝန်းကျင်၊ အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိမှ ဖုန်းကိုင်နိုင်သည့်ခေတ်။

မိမိအနေနဲ့ ဝယ်နိုင်ဖို့ဝေးစွ၊ စိတ်ကူးပင် မယဉ်ရဲ၊ ဒီတော့ အများသုံးနှင့် ဆက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“အခု ဆက်နေတာ မန္တလေးက ဦးဇင်းပါ”

“ပြောပါ ဘုရား၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

ဘာကိစ္စလဲဆိုသည်က မဆန်းပေမဲ့ ဘာကူညီပေးရမလဲဆိုသည်က ဆန်းနေသည်။ အယူစကားနဲ့ မဝင်၊ ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

ရဟန်းတစ်ပါးအနေနဲ့ သူ့ဆီကို အကြောင်းထူးကိစ္စ မရှိဘဲ မဆက်။ ဆက်တော့လည်း အိမ်ဖုန်းမဟုတ်၊ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆက်တာဆိုတော့ အကြောင်းထူးပြီး ကိစ္စကြီးသည်ဟု ဆရာအောင်သင်းစိတ်ထဲက ယူဆထား လိုက်ဟန် တူသည်။ မိမိကလည်း အလှူခံဖို့ ဆက်သည်ဟု ထင်သွားမည် စိုးကြောက်သောကြောင့် လိုရင်းကိစ္စကို အရောင်မဆိုးဘဲ ပွင့်လင်းမြန်ဆန်စွာ ပြောလိုက်တော့သည်။

စာကြည့်တိုက် သုံးနှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲမှာ ဆရာအောင်သင်းကို အဓိက ဦးစားပေး ဖိတ်လိုတဲ့အကြောင်း၊ လူငယ်တွေ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်တဲ့အကြောင်း၊ ပထမဆုံးပွဲဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်ကနေ ကလေးမြို့ကို လေယာဉ်စီးပြီး ကလေးမြို့ကနေ ကားစီရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး အသွားအပြန် ကြိုပို့ လုပ်ပေးမည်ဆိုသည့် အကြောင်း၊ ဘယ်နေ့မှာ ဟောပြောပွဲ လုပ်ချင်သည် ဆိုသည့်အကြောင်း တွေကို မိမိဘက်က ပြောပြီးချိန်မှာတော့...

“ရပါတယ် ဘုရား၊ လိုက်နိုင်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပျံ့မယ်၊ သေချာပြီလို့သာ သဘောထားလိုက်ပါ ဘုရား”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ” ဟု ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေတဲ့ အလုံးကြီးတွေ တစ်ဝက်ကျသွားသလို ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ပေါ့သွား သည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး

ဖုန်းဆက်လို့အပြီး ရွှေမန္တလေး ဂျာနယ်မှာ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ လုပ်နေသည့် စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာ ကိုနေမျိုးကို ဖိတ်ခေါ်ဖို့ ဂျာနယ်တိုက် ကို သွားခဲ့သည်။ ကိုနေမျိုးနှင့် မတွေ့။ ဆရာသိုက်ထွန်းသက်နှင့်တွေ့၍ လိပ်စာယူပြီး ကိုနေမျိုး အိမ်သို့ သွားသည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ စာပေဟောပြောအတွက် ဖိတ်ခေါ်ဖို့လာတဲ့ အကြောင်း၊ ဆရာအောင်းသင်းပါ ပါမည့်အကြောင်း၊ ဟောပြောပွဲ လုပ်ဖြစ်ပုံ အကြောင်းနှင့် ရွာအကြောင်းကိုပါ ပြောတော့...

“ရပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော် လိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုနေမျိုးနှင့် အတွဲညီမည့် နောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ချင် သေးတယ်ဗျာ” ဆိုတော့ အနည်းငယ် စဉ်းစားရင်း...

“ဆရာနေဝင်းမြင့်နဲ့ ဆရာဆူးငှက်တို့က နယ်ကို ဟောပြောပွဲ ထွက်သွားတယ်၊ ဆရာကံချွန်ကလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး၊ တပည့် တော် ဆရာပိုင်ကြီးကို ခေါ်မယ်ဘုရား၊ ရမလား”

“ဆရာပိုင်စိုးဝေကို ပြောတာလား”

“မှန်ပါဘုရား”

“ကိုနေမျိုး သဘောဗျာ၊ အားလုံးအဆင်ပြေပြီလို့ သဘောထား လိုက်တော့မယ်”

စာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီများနှင့် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသာလူထံ ဆရာအောင်သင်း ဟံသာဝတီရွာကို လာပြီး ဟောပြောမည့် အကြောင်း၊ မန္တလေးက စာရေးဆရာ ဆရာပိုင်စိုးဝေနှင့် ကိုနေမျိုးပါ ပါလာမည့်အကြောင်း ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။

ရွာမှာလည်း စတိတ်ခုံဆောက်ရ၊ စာတွေရေးရ၊ ဗီဒီယိုနှင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးရေးငှားရ၊ တင်ထားတဲ့ ဟောပြောပွဲခွင့်ပြုချက်ကို စောင့်ရနဲ့ အလုပ် တွေ ရှုပ်နေကြသည်ဟု ကြားရသည်။ ဆရာအောင်သင်း ရွာကို တကယ်လာ ပြီး ဟောပြောတော့မှာဆိုတော့ ရွာကလူတွေ ပျော်ရွှင်နေကြသည်ဟုလည်း ကြားသိရသည်။

၂၆.၅.၂၀၀၅၊ ထိုနေ့ မန္တလေးကနေ ညနေ သုံးနာရီ အမြန်ရထား နဲ့ ဆရာအောင်သင်း အကြိုသွားသည်။ ဘူတာကြီးကို နံနက်ရောက်တော့ တရုတ်ဦးဇင်းလေး သူငယ်ချင်း ဦးသုန္ဒရ လာကြိုသည်။ သူနှင့်အတူ

ဆရာအောင်သင်းအိမ်ကို တက္ကစီကားနှင့် သွားကြသည်။ အိမ်ကိုရောက်တော့ ဆရာအောင်သင်းနဲ့ စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး လိုအပ်မည့် စာရွက်စာတမ်း များယူပြီး ၂၉.၅.၂၀၀၅ နေ့ ကလေးမြို့ကိုသွားမည့် လေယာဉ်လက်မှတ် ဖြတ်လိုက်သည်။

ဆရာပိုင်စိုးဝေနှင့် ကိုနေမျိုးတို့ကို မန္တလေးကနေ ကလေးမြို့ကို လိုင်းကားနှင့် ခေါ်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်ချင်း ဦးသုန္ဒရကို ဆရာ အောင်သင်းနှင့်အတူ ရန်ကုန်မှာ ထားခဲ့ကာ “ရွာမှာပဲ ဆုံကြတာပေါ့” ဟု ပြောပြီး မန္တလေးကို ရထားနှင့် ပြန်ခဲ့သည်။

ဆရာပိုင်စိုးဝေနှင့် ကိုနေမျိုးတို့ကိုခေါ်ပြီး ညနေ လေးနာရီကားနှင့် ကလေးမြို့ကို မဟာမြိုင်လမ်းအတိုင်း ခရီးနှင့်ခဲ့ကြတော့သည်။ မြစ်သာ မြစ်ကူး ကြိုးတံတားထိပ်ရောက်တော့ စာရေးဆရာ ဆူး(ချင်းတောင်ခြေ) နှင့် လေးဖြူ၊ အင်၊ မျိုးကြီးတို့ကို သီချင်းတွေ ရေးပေးနေသည့် တေးရေး ဆရာ နိုင်းနိုင်းတို့ လာကြုံကြသည်။ ကလေးမြို့ နယ်ခံစာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြသည့် မြဆင့်ချယ်၊ သန့်စင်ဝင်း(ကလေး)၊ ချိုတကူး(ကလေး)၊ သမုတိသစ္စာတို့ကလည်း မြစည်တော်ကျောင်းမှာ ခေတ္တစည်းခုံကြသည်။

စာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီဝင်များကလည်း ဆိုင်ကယ်သုံးစီးနှင့် အသင့်စောင့်ဆိုင်းလို့ နေလေပြီ။ ဒီတော့ ကလေးမြို့နှင့် ဟံသာဝတီ လေးဆယ့်ငါးမိုင် ကွာဝေးသည့်ခရီးကို ဆိုင်ကယ်စီးပြီး စာရေး ဆရာများနှင့်အတူ ပြည်တော်ဝင်ခဲ့သည်။

ဆရာအောင်သင်းနှင့် သူငယ်ချင်း ဦးသုန္ဒရတို့ ရွာကို နံနက်ကပင် ကြိုတင်ရောက်ရှိနေကြပေသည်။ လေယာဉ်စီးလာခဲ့ကြသည်ဆိုတော့ အဆင်ပြေကြသည်။ ရွာသူရွာသားများကလည်း ဧည့်ခံနေကြသည်။ စာရေး ဆရာများအတွက် တည်းခိုစရာ အိမ်သီးသန့်မထားတော့ဘဲ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှာပဲ စီစဉ်ထားကြသည်။ ဆရာပိုင်စိုးဝေ၊ ကိုနေမျိုးနှင့် မိမိတို့က နေခင်းသုံးနာရီမှာ ရွာကို ရောက်ကြသည်။ ရွာသားများကလည်း ပျော်ရွှင် သော မျက်နှာ၊ ဖော်ရွေသော အပြုံးများနဲ့ ကြိုဆိုနေကြသည်။ စာရေးဆရာ များကို နေရာအသီးသီး ချထားပြီးသောအခါ ဆရာပိုင်စိုးဝေနှင့် ကိုနေမျိုး တို့က ဆရာတော်ကို ဖူးမြော်ကန်တော့ကြသည်။ ထို့နောက် ဆရာအောင်သင်း နှင့်တွေ့ပြီး စကားတွေ ပြောကြသည်။ ဟောပြောရမည့်ရက်က ၂၀၀၅၊

လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး

မေ (၃၀) ရက်နေ့မှဆိုတော့ ယနေ့ (၂၉) ရက် နေ့ည တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း အနားယူကြသည်။

မေ (၃၀) မှာ ဟံသာဝတီမှာ စာရေးဆရာများ စာပေဟောပြော ကြမည် ဆိုသောအခါ ကြော်ငြာအားကောင်းမှုကြောင့် စာပေမြတ်နိုးသူများနှင့် နိုင်ငံရေး စိတ်ဝင်စားသူများကလည်း အထူးပဲ အံ့ဩနေကြတော့သည်။ အချို့ကလည်း စာရေးဆရာများ ရောက်ရှိလာပြီးမှ ဟောပြောပွဲ မကျင်းပ ဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌဦးသာလူကလည်း ခေါင်း နည်းနည်း ကြီးနေသည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ဒီပဲယင်း အရေးအခင်း နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့နဲ့ လုံးဝကို တည့်တည့်ကြီး တိုက်ဆိုင်နေပေသည်။ ဒီပဲယင်း အရေးအခင်းက ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ မေလ (၃၀) ရက်က ဒီပဲယင်းမြို့နယ်၊ ကြည်ရွာမှာ ည ခုနစ်နာရီက စတင်ပြီး အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နှင့် ဦးတင်ဦးတို့ အဖမ်းခံရသောနေ့၊ တာဝန်ရှိသူများ အာဏာရှင်များ အထူးအလေးထား စောင့်ကြည့်နေကြသောနေ့လေ။

ဒီနေ့နှင့် ကောင်းကောင်းကြီး တိုက်ဆိုင်နေပေသည်။ မိမိကတော့ အများအတွက်၊ ရွာအတွက် အသိပညာ အလင်းဖွင့်ပေးတာဆိုတော့ ဖမ်းရင် လည်း ခံမည်၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ကို မဆုတ်တော့ပြီဟု ဆုံးဖြတ် ထားလိုက်သည်။ တိုက်ဆိုင်ပါစေဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆန္ဒတွေ မရှိရိုး အမှန်၊ တမင်သက်သက် ကြိုတင်ကြံစည် ရွေးချယ်ထားခြင်းလည်းမဟုတ်၊ စာရေးဆရာများနှင့် ရပ်ရွာကလူတွေ အလုပ်ပါးတဲ့ရက်၊ အလျဉ်းသင့်တဲ့ ရက်ကို ရွေးပြီး ကျင်းပရခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်နေသည်ဆိုသည် ကလည်း အနီးကပ်မှ သိရခြင်းဖြစ်သည်။ ခွင့်ပြုမိန့်က ပွဲစခန်းမှ ကပ်ပြီး ရရှိလာလို့ တော်သေးသည်။

ဒီလိုနဲ့ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မေ (၃၀) ရက် ညသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေ သည်။ ဝေးနီးရပ်ရွာက စာပေမြတ်နိုးသူများကလည်း လာနေကြပြီ။

ရွာက စာပေချစ်သူများကလည်း စာပေဟောပြောပွဲ ကျင်းပရာ ရွာလယ်ဆေးရုံဝင်းကြီးအတွင်းမှာ အသင့်နေရာယူနေကြတော့သည်။ ခန့်မှန်းခြေ လူဦးရေ တစ်ထောင်ကျော် ရှိပေမည်။ ထိုနေ့ည စာပေဟောပြော ပွဲတွင် ကိုနေမျိုးက ‘မွေ့လျော်အပ်သောစာပေ၊ မွေ့လျော်အပ်သော အသိ

ပညာ’ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဟောပြောပေးသလို ဆရာပိုင်စိုးဝေကလည်း ‘ဘဝနှင့် ကဗျာ’ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဟောပြောပေးသည်။ နောက်ဆုံး ဆရာအောင်သင်းက ‘လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး’ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဟောပြောပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂန့်ဂေါမြို့နယ်၊ ဟံသာဝတီရွာ၊ ပညာလွင်ပြင် စာကြည့်တိုက် သုံးနှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲသည်ကား အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးအောင် ကျင်းပနိုင်ခဲ့တော့သည်။ ဟောပြောပွဲပြီးတော့ ဆရာအောင်သင်းက မိမိကို စကားအနည်းငယ် ဆိုလာသည်။

“ပရိသတ်က တော်တော်များများဆိုတော့ ဟောပြောရတာ အားရကျေနပ်ပါတယ်။ ဒီခေါင်းစဉ်နဲ့ အပြည့်အစုံ ဟောတာ ဒီမှာပဲ ပထမဆုံးပဲ ဘုရား၊ အသက်အရွယ်ကလည်း ရလာပြီဆိုတော့ ဒီနယ်ကို နောက်တစ်ခေါက် လိုက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူး ဘုရား” ဟု ဟောပြောမှုပြည့်စုံ ကျေနပ်သည်ဆိုသောအခါ မိမိက...

“ဗီဒီယိုနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားသလို တိပ်နဲ့လည်း အသံဖမ်းထားပါတယ်။ စာအုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ပေါ်လာနိုင်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ တပည့်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဤစာအုပ်ကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စာအုပ် အကြမ်းထည်ကိစ္စ ပြီးသောအခါ ထုတ်ဝေတော့မည်ဖြစ်၍ အမှာစာ ရေးပေးရန် ဆရာအောင်သင်းအိမ်သို့ သွားခဲ့ပါသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုနေ့၌ ဆရာအောင်သင်းမှာ မကျန်းမာသဖြင့် ရွှေဗဟိုရ်ဆေးရုံတွင် တက်ရောက်၍ ဆေးကုသမှု ခံယူရသောကြောင့် မတွေ့လိုက်ရပါ။ ဆရာအောင်သင်း ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ဆေးရုံက အမြန်ဆင်းနိုင်ပါစေလိုသာ ဆုတောင်းပေးခဲ့ရပါသည်။

၁၈.၉.၂၀၁၄ ရက်နေ့ ဆရာအောင်သင်း ဆေးရုံက ဆင်းလာတော့မှ ဆရာအိမ်သို့ သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဆရာအောင်သင်းသည် အမြင်အာရုံနဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေ ကောင်းနေပေမဲ့ ရှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ ဇရာရဲ့ ဒဏ်ချက်တွေကြောင့် အကြားအာရုံတွေ သိပ်မကောင်းတော့ပေ။ မိမိက လေသံတင်ပြီးပြောမှသာ ကြားတော့သည်။ အသံတွေကတော့ မာနေဆဲပင်။

ယောနယ်က ဟံသာဝတီရွာ စာပေဟောပြောပွဲအကြောင်း စကား အစဖော်ပေးလိုက်သောအခါ မဆုံးနိုင်အောင် ပြောနေတော့သည်။ မိမိက မောနေမည်စိုး၍ စကားလမ်းကြောင်းဖြတ်ပြီး ဟောပြောပွဲ စာအုပ်ထုတ်ဝေ မည်ဖြစ်သဖြင့် ခွင့်ပြုပေးနိုင်ရန်နှင့် အမှာစာပါ ပေးနိုင်ရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ ပါသည်။ ဆရာအောင်သင်းက “စာအုပ်ထုတ်ဖို့ကတော့ ခွင့်မပြုနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်က ကျေးဇူးလည်းတင်၊ ဝမ်းလည်း မြောက်ပါတယ်၊ ဝမ်းမြောက်တယ်ဆိုတာကလည်း သာမန်ဝမ်းမြောက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား” ဟုဆိုကာ စာအုပ်အမှာအတွက် နှုတ်ဖြင့်ပြောဆို ပေးသည်ကို မှတ်တမ်းတင်လိုက်နိုင်ပါသည်။

စာအုပ်ထုတ်ဝေရာတွင်လည်း “မလိုသည်ကို ဖျက်၊ လိုသည်ကို စွက်၍ သင့်တော်မည်ထင်သလို စီစဉ်ပါ” ဟု ခွင့်ပြုထားသော်လည်း ဆရာအောင်သင်း၏ မူအတိုင်း ရိုးရှင်းလေး ဟောပြောထားခြင်းက ပိုပြီး တော့ စာဖတ်သူတွေကို အနှစ်သာရရှိရှိနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသောကြောင့် သဘာဝအလှတရားပေါ်မှာ ထပ်ဆင့်ခြယ်သစရာ လိုအပ်မည်မဟုတ်၍ ဘာတစ်ခုမျှ အပိုမစွက်ခဲ့သလို ထုတ်ပယ်ဖြတ်တောက်ထားခဲ့ခြင်းလည်း မရှိပေ။

စာဖတ်သူများကို စီစဉ်သူအနေနဲ့ အကြံပြုလိုသည်က ဒီစာအုပ် လေးကို ဖတ်သည့်အခါ ဖတ်နေကျ စာအုပ်လေးအတိုင်း သဘောမထားဘဲ ဆရာအောင်သင်း ဟောပြောပွဲမှာ လူငယ်များသို့ လမ်းပြ အဆုံးအမ ပေးနေတာလေးကို အာရုံပြုပြီး ဟောပြောပွဲတစ်ပွဲအနေနဲ့ ခံစားဖတ်ရှုစေ ချင်သည်။ ဒီလိုဆိုရင် စာအုပ်၏ အရသာကို ပိုပြီးတွေ့ရှိရပေလိမ့်မည်။ အရသာကနေ တစ်ဆင့်တက်ပြီး အသိဉာဏ်သစ်တွေ ဝင်လာကာ စာကို လက်တွေ့အသုံးချသွားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ စာဆိုသည်မှာ ဖတ်ရုံနဲ့ပဲ ရပ်ထား ရသည် မဟုတ်။ စာထဲကနေတစ်ဆင့် နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်၊ များများဖြစ်ဖြစ် ဘဝမှာ လက်တွေ့ အသုံးချရပေမည်။ သို့မှသာ ပို၍ စာဖတ်ရကျိုးနပ်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးတွင် စာမူကို ထုတ်ဝေခွင့်ပေးခဲ့ပါသော ဆရာအောင်သင်း၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့်ကြားက အမှာစာ ရေးသား ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါသော ဆရာချစ်ဦးညို၊ မင်းဓမ္မစာဖတ်အသင်း ပိုင်းတော်သား

များ၊ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ကူညီပေးကြသော ဟံသာဝတီ စာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီများနှင့် ရွာသူရွာသားများ၊ အယ်လုံး ကွန်ပျူတာ၊ စာအုပ်အပြင်အဆင် အယ်ကျော်မြတ်ခိုင်(အင်းလေး)၊ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း လင်းအောင်ပြည့်(သဟဇာတလက်)၊ စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ဖြန့်ချိပေးသော မျိုးဆက်သစ်စာပေနှင့် အထူးသဖြင့် ဆရာအောင်သင်း၏ ‘လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး’ စာအုပ်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များကို ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်း တင်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာကျင့်သုံးကာဖြင့် ဘဝမှာ တန်ဖိုး ရှိသော အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း အမှာစကားကို အနားသတ်လိုက်ပါသည်။

အားလုံး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အရှင်ရာဇဓမ္မ(ယောမြေ)

၁၂.၃.၂၀၁၅

ဖုန်း-၀၉၄၂၅၀၂၇၅၃၃

ခွင့်လွှတ်သောမျက်စိနဲ့ ကြည့်ကြပါ

ဆရာတော်ဘုရားနှင့်တကွ ကျန်တဲ့လူကြီးသူကြီး အားလုံးကို ကန်တော့ပါတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ပြောရင်းဆိုရင်းကနေ ကလေးတွေကို အာရုံစိုက်မိတဲ့အခါ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောမိပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလို ပြောမိလို့ရှိရင်လည်း ဪ၊ အောင်သင်းဟာ ငါတို့ကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့သား တို့သမီးတွေကို ပြောနေတာပါလားဆိုပြီး ဘေးကရပ်ကြည့်ပြီး နားထောင်လေ့လာသူအနေနဲ့ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Obsesver လို့ခေါ်တယ်။ ငါတို့သားသမီးတွေကို အောင်သင်း ပြောနေတာ ပါလားဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ခွင့်လွှတ်တဲ့ မျက်စိနဲ့ ကြည့်ကြပါ။ ခွင့်လွှတ်တဲ့ နားနဲ့ နားထောင်ကြပါလို့ လူကြီးတွေကို ကျွန်တော် ကြိုတင် တောင်းပန် ချင်ပါတယ်။

ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်

အခု ပြောချင်တာက ‘လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး’ ဆိုတာ ပြောမယ်လို့ ကျွန်တော် ခေါင်းစဉ် ပေးထားပါတယ်။

ကောင်းပြီ၊ တို့ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောကြရအောင်။ ရယ်စရာ မောစရာတွေလည်း ပါချင်ပါမယ်။ အောင်သင်း ပြောလို့ရှိရင် ရယ်စရာ ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရယ်စရာရဲ့ နောက်က မောစရာ ပါလေ့ရှိတတ်တယ်။ အဲဒါကိုတော့ သတိထားဖို့ လိုမယ်။

တို့ ပထမဆုံး စဉ်းစားတာက ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ။ စဉ်းစားနေရင် ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ။

‘ဘဝ’ ဆိုတာ ပါဠိလိုတော့ ‘ဘဝတိ-ဖြစ်ခြင်း’ ဆိုတာတော့ ရှိတာပေါ့။ ပါဠိလို ဘဝတိ-ဖြစ်ခြင်း။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ ပြောစမ်းလို့မေးရင် ပြန်ပြန်ဖြေတဲ့ဥစ္စာ တော်တော်အံ့အားသင့်တယ်။

နှစ်နေရာ သုံးနေရာရှိပြီ၊ ဘဝဆိုတာဘာလဲလို့ မေးလိုက်လို့ရှိရင် ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲတဲ့။ နောက်တစ်ခုက ဘဝဆိုတာ ရုန်းကန်မှုတဲ့။ ဟ၊ မင်းတို့ အဲဒါ ဘဝမဟုတ်ဘူးကွ။ ကဗျာဆန်တဲ့ အဖြေတွေ အလင်္ကာ

လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး

သဘော ပြောတာ။ ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲ ဘာညာဆိုတာ အဲဒါတွေ ဖြုတ်ပစ်။
ဘဝဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသား တစ်ခုခုကို စဉ်းစားလို့ရှိရင် ကဗျာဆန်ဆန်
စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ အတိအကျ စဉ်းစားရတယ်။

ဘဝဆိုတာ ရှင်းရှင်းလေးရယ်။ မွေးခြင်းနှင့် သေခြင်းရဲ့ ကြားကာလ
ကို ဘဝခေါ်တာဗျ။ ဟုတ်ဘူးလား။ မွေးခြင်းနှင့် သေခြင်းရဲ့ ကြားကာလ။
မွေးကတည်းက အသေလေး မွေးလာလို့ရှိရင် ဘဝ မရှိတော့ဘူး။ အူဝဲဆို
ခေါက်ခနဲ သေရောပေါ့၊ မရှိတော့ဘူး။ မွေးခြင်းနဲ့ သေခြင်းရဲ့ ကြားကာလ
ကို ဘဝခေါ်တာ။

ဥပမာဆိုပါတော့ မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ဆိုပါတော့
ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပေါ့၊ ငါ့အသက်က ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ အဲဒီ
ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတာ ဘဝ ခေါ်တာ။

အချိန်ကို ဘယ်လို အသုံးချသလဲ

အဲဒီတော့ ဘဝဆိုတာ ဘာနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားလဲဆိုတော့ အချိန်နဲ့
ဖွဲ့စည်းထားတာ။

ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတာ အချိန် မဟုတ်ဘူးလား။ အခု သမီး
အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုတာ အချိန်
မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ ဘဝကို မြတ်နိုးလို့ရှိရင် အချိန်ကို
မြတ်နိုးရတယ်။ ဘဝကို တန်ဖိုးထားရင် အချိန်ကို တန်ဖိုးထားရတယ်။
အချိန်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ သူဟာ ဘဝကို တန်ဖိုးမထားတဲ့သူပဲ။ ကိုယ့်
အချိန်ကို ကိုယ် တန်ဖိုးထားရတယ်။

ဒါကြောင့် ကောင်မလေးတွေ ဘာလေးတွေ ပြောရတယ်။ နင်တို့
လင်ယူလို့ရှိရင်...

ကိုယ့်ရည်စားစာပေးတဲ့ ဥစ္စာကတော့ ပေးမှာပေါ့လို့ ဟုတ်လား၊
ရည်းစားစာတွေကတော့ ရေးမှာပေါ့၊ ပေးမှာပေါ့။ ညီမလေးကို ချစ်ပါတယ်၊
ခင်ပါတယ်၊ မြတ်နိုးပါတယ်ပေါ့၊ ဆီးဖြူဖန်ခါးလို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ငုံထားချင်
တာ။ သေး ပေါက်ချမှာ စိုးလို့ပါပေါ့။ (ရယ်သံများ)

ဒါတွေဘာတွေကတော့ ပြောမှာပေါ့လို့၊ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း

လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး

ယုံနေလို့ ဟုတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကိုယ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သင့်တယ်၊ မသင့်ဘူးလို့ သိချင်လို့ရှိရင် အဲဒီကောင်လေးဟာ သူ့အချိန်ကို ဘယ်လို သုံးသလဲဆိုတာ ကြည့်ရတယ်။ သူ့အားလပ်ချိန်မှာ ဘီလီယက် သွားထိုး နေလား၊ ဇယ်တောက်နေလား၊ အရက်ဆိုင် ရောက်နေသလား။

အခု ဥစ္စာကလည်း မြို့တစ်မြို့မှာ ဖြစ်စေ၊ ကျေးရွာတစ်ရွာမှာ ဖြစ်စေ၊ စာကြည့်တိုက်သာ မရှိနေရမယ်၊ အရက်ဆိုင်က လေး၊ ငါးဆိုင် လောက် ရှိတယ်။ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်လုံးဟာ သောက်သောက်လဲဆိုတာ အဲဒါ ပြောတာ။ သောက်သောက်ပြီး လဲနေကြတာ။ (ရယ်သံများနှင့် လက်ခုပ် သံများ)

အဲဒီလို ဖြစ်နေတာလို့ မင်းတို့၊ အဲဒီတော့ ကြည့်ပြီဆိုလို့ရှိရင် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟာ သင့်၊ မသင့် ကြည့်ချင် လို့ရှိရင် သူ့ရဲ့အချိန်ကို ဘယ်လို သုံးလဲဆိုတာ ကြည့်ရတယ်လို့။

အဲဒီလိုပဲ ကောင်လေးတစ်ယောက်လည်းပဲ ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင် ကောင်မလေးက ရုပ်ကတော့ ချောပါရဲ့၊ အိမ်တကာလည်ပြီး သန်းဥဆွဲပြီး အတင်းပြောနေတဲ့ မိန်းမတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီလို ကြည့်ရတာလို့။ ပြောချင်တာက လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အချိန်ကို ဘယ်လို အသုံးပြုလဲဆိုတာကို အဲဒီအပေါ်မှာလည်း ကြည့်ရတယ်။ အဲဒါမှ ဘဝတန်ဖိုး ရှိတာလို့ သင်ပေးရတယ်။

လင်ရှာနည်းတို့၊ မယားရှာနည်းတို့ပေါ့လေ၊ သင်ပေးနေရတယ်။ သင်မပေးလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ (ရယ်သံများ)

အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်နည်း

နေ့လယ်တုန်းကတောင်မှ ကလေးမလေး သုံးလေးကောင် လာကြတော့ သူတို့လည်း ဝတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ နှိပ်ပြီးပေးလို့ပါ။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ကို ပြောလိုက်ရသေးတယ်။

သမီးတို့ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုရင် လူတစ်ယောက်မှာ သိပ် အရေးကြီးတဲ့ဥစ္စာ ဘာလဲဆိုရင် ဒီပြင် အရည်အချင်းတွေထားဦး။ အဲဒီ အရည်အချင်းတွေ သမီးတို့ နားလည်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရည်အချင်းတွေရဲ့အပေါင်း ဘာပါရမလဲဆိုတော့ တာဝန်သိတတ်သော၊ တာဝန်ယူဝံ့သော၊ သတ္တိရှိသော၊ တာဝန်ကိုထမ်းနိုင် သော စွမ်းရည်ရှိသော။

တာဝန်သိတတ်သော၊ တာဝန်ယူဝံ့သော၊ တာဝန်ကိုထမ်းနိုင်သော စွမ်းရည်ရှိသော အဲဒီသုံးခု မပါလို့ရှိရင် သွားပြီး အိမ်ထောင်မပြုနဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တာဝန်မဲ့သော လင်တစ်ယောက်ရဲ့ မယားဖြစ်ရခြင်း ဟာ အင်မတန်မှ ဒုက္ခကြီးတယ်။ တာဝန်မဲ့သော မိဘရဲ့ သားသမီး ဖြစ်ရခြင်းဟာလည်း အင်မတန် ဒုက္ခကြီးတယ်။ တာဝန်မဲ့သော သားသမီးရဲ့ မိဘဖြစ်ရခြင်းဟာလည်း ငရဲပဲလို့ အဲဒီလို ပြောရတယ်။

လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး

ကောင်မလေးတွေက ငါတက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ငါ့ကို မေးလေ့ရှိကြပါတယ်။ ရယ်စရာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါ။

“ဆရာ” တဲ့။ “ချစ်သူရွေးရင်၊ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးရင် ဘယ်လိုဟာမျိုး ရွေးရမလဲ” တဲ့။

မေးတဲ့အခါကျတော့ ငါက သူတို့ကို သင်ပေးပါတယ်။

“အေးပေါ့ဟာ၊ How to Larshin ပေါ့” လို့။ ဟောင်းဒူလာရှင်ဆိုတာ ဟောင်းဒူလင်ရှာပေါ့၊ အဲဒါ သင်ပေးလိုက်တယ်။

ညည်းတို့၊ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးလို့ရှိရင်-

တစ်အချက် - အဲဒီကောင်ကို ပထမ သတိထားကြည့်ရမှာက သူ့အားလပ်ချိန်ကို ဘယ်လို အသုံးပြုသလဲဆိုတာ သေချာကြည့်လို့။ အားလပ်ချိန်ဆိုတာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ အချိန် ကျောင်းတက်နေတာ ဟုတ်တာပေါ့။ ကျောင်းအားတဲ့ အချိန်ကျ သူ့ Own time ခေါ်တာပေါ့။ သူ့ကိုယ်ပိုင်အချိန် ဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီ သူ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်ကို ဘယ်လိုသုံးသလဲဆိုတာ သေချာကြည့်။ အဲဒါ သူ့ရဲ့စရိုက်ပဲလို့။

ဘိလိယက်ထိုးသလား၊ ဂိမ်းဆော့နေသလား၊ အရက်သောက်နေလား၊ သို့မဟုတ် ဖဲရိုက်နေသလား၊ လမ်းလျှောက်နေသလား၊ ရေကူးနေသလား အဲဒါကိုကြည့်လို့။ အဲဒါကို ကြည့်လိုက်ရင် သူ့စရိုက်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့၊ တန်ဖိုးရှိအောင် အသုံးပြုသလားဆိုတာ ကြည့်လို့။

နှစ်အချက်က- မှီခိုသူ များသလားဆိုတာ ကြည့်လို့။ သူ့ကို မှီခိုတဲ့သူ သိပ်များနေလို့ရှိရင်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မှီခိုတဲ့သူ သိပ်များနေလို့ရှိရင် သူက သိန်းသန်းချီပြီး တစ်လတစ်လ ဝင်နေရင် ကိစ္စမရှိဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်လို့ရှိရင် သူ့ကို မှီခိုသူများနေလို့ရှိရင် သိပ်စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်လို့။ အဲဒီလင်ရှာနည်း တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက သင်ပေးခဲ့ရဖူးတယ်။

စွဲမက်ခဲ့သော ညီမျှခြင်း

ကဲ... ထားတော့၊ ပြောချင်တာက...

ခုနတုန်းကဥစ္စာ ပြောရဦးမယ်။ လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး။
ဘဝဆိုတာ ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က မွေးခြင်းနဲ့ သေခြင်းရဲ့
ကြားကာလအချိန်။ မှတ်မိတယ်နော်၊ အဲဒါ ဘဝ။

အဲဒီတော့ ဘဝနဲ့ တန်ဖိုးကို တွဲလိုက်လို့ရှိရင် အဲဒီတန်ဖိုးဆိုတာ
ဘာလဲဆိုတာ တစ်ခါ ပြန်တွက်ကြည့်ရတယ်။ တွက်ကြည့်တော့...

ဒီလိုကွဲ့၊ ငါက ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက နိုင်ငံရေးထဲမှာ ပါသွားခဲ့ဖူး
တယ်။ ပါသွားတော့ နိုင်ငံရေးသင်တန်းတွေ၊ ကွန်မြူနစ်သင်တန်း၊ ဆိုရှယ်
လစ်သင်တန်းတွေကို တော်တော်တက်ခဲ့ဖူးတယ်။

ကွန်မြူနစ်ဝါဒလည်း ခုတော့ ကျဆုံးသွားပြီ ဆိုပါတော့၊ ကမ္ဘာမှာ
မရှိတော့ဘူး။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒလည်း ပြီးသွားပြီ၊ ဆိုဗီယက်ရုရှကြီးလည်း
ပြိုကွဲသွားပြီ၊ တရုတ်ကလည်းပဲ ကွန်မြူနစ်ကနေ ဒီမိုကရေစီဘက်ကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းနေပြီပေါ့နော်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကွန်မြူနစ်သင်တန်း တက်ခဲ့တဲ့ အထဲမှာ Equation
(ညီမျှခြင်း) လို့ ခေါ်တာပေါ့။ ညီမျှခြင်းလေးတစ်ချက်ကိုတော့ ငါ အခုထက်

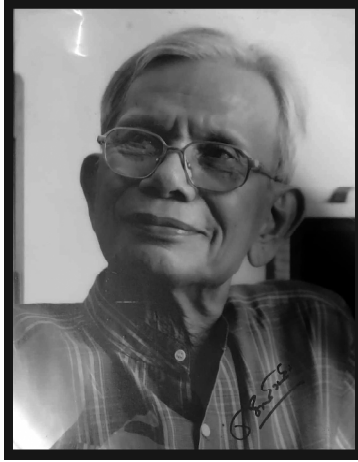
လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး

ထိ မမေ့ဘူး၊ စွဲကျန်ရစ်နေတယ်။ ကြိုက်လည်းကြိုက်တယ်။ အဲဒီ ပထမ ဦးဆုံး စပြီးတော့ ‘ကားလ်မတ်စ်’ ဆိုတဲ့ ဘောဂဗေဒ ပါရဂူကြီး။ သူကနေပြီး ထုတ်လိုက်တဲ့ Equation ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့ကိစ္စဟာ အဲဒီ ဆိုရှယ်လစ် တော်လှန်ရေး ကွန်မြူနစ်တော်လှန်ရေး ဖြစ်သွားသည့်တိုင်ပဲ။

အဲဒီတော့ Equation က ဘာလဲဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုလို့ရှိရင် $\text{Nature} + \text{Labour Power} = \text{Value}$ နားလည်လား။ မြန်မာလိုဆိုလို့ရှိရင် သဘာဝ + လုပ်အား = တန်ဖိုး။

ဘာနဲ့ ဘာအပေါင်းလဲ။ သဘာဝ၊ အပေါင်း၊ လုပ်အား၊ ညီမျှခြင်း၊ တန်ဖိုး၊ မှတ်ထား အဲဒါလေး။ အဲဒီဥစ္စာလေးက ငါ့စိတ်ထဲ ခုထက်ထိ စွဲနေတာ။ ကြိုက်လည်း ကြိုက်တယ်။

စာရေးသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း
(၁၉၂၇ - ၂၀၁၄)

၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၇ ရက်တွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့၊ တောင်ပြင်ရပ်နေ သခင်ညီမောင်နှင့် ဒေါ်ရွှေကြင်တို့မှ ဖွားမြင်သော သားသမီး သုံးယောက်အနက် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ အမည်အရင်းမှာလည်း ‘အောင်သင်း’ ပင် ဖြစ်သည်။

အသက် ငါးနှစ်သားအရွယ်တွင် တောင်ပြင်ရပ်ရှိ ဆရာဦးသာဒွန်း၏ မူလတန်းကျောင်းတွင် စတင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ စတုတ္ထတန်း အောင်ပြီးနောက် တောင်တွင်းကြီးမြို့၊ မိုးထိမြန်မာအထက်တန်းကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပညာ ဆက်လက် သင်ကြားခဲ့သည်။ ဆဋ္ဌမတန်းတွင် ၁၉၄၈ ခုနှစ် ကျောင်းသားသပိတ်နှင့် ကြုံခဲ့သည်။ ထိုနှစ်၌ မိခင် ကွယ်လွန်သည်။

သတ္တမတန်း၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ်တွင် ပညာဘက်၌ အာရုံ လျော့နည်းလာသဖြင့် စာမေးပွဲ ကျရှုံးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းထွက် နေစဉ် ဖခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ရှင်သာမဏေ ဝတ်သည်။ သာမဏောဘဝနှင့် ပညာသင်နေစဉ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာ၍ သာမဏောဘဝမှ ထွက်လိုက်ရသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့

သို့ ဝင်ရောက် လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီသို့ ရောက်သွားပြီး သင်တန်းများတက်၍ ခရိုင်စည်းရုံးရေးမှူး အဆင့်ထိတိုင်အောင် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ရောင်စုံသူပုန်များ ပေါ်ပေါက်လာချိန်၌ ရဲဘော်ဖြူများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရကာ မကွေးထောင်၊ တောင်တွင်းကြီးထောင်၊ ပြည်ထောင်၊ သရက်ထောင်များတွင် နေထိုင်ခဲ့ရပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် သရက်ထောင်ကို ဖောက်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်ရောက်မှ တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ ထိုနှစ်မှာပင် စာမေးပွဲအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် မိုးထိအထက်တန်းကျောင်း၌ အလယ်တန်းပြဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် အလုပ်မှထွက်၍ မကွေးကောလိပ်၌ ဥပစာဝိဇ္ဇာတန်းကို စတင်တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်လက်တက်ရောက်ပြီး ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာတန်းကို မြန်မာဘာသာစကားနှင့် အနုစာပေ၊ အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားနှင့် အနုစာပေ၊ ဒဿနိကဗေဒဘာသာ တွဲဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဘီအီးဒီ ဆက်တက်နေစဉ် မြန်မာစာဌာန ပါမောက္ခ ဦးဝန်၏ လက်ထက်၌ မဟာဝိဇ္ဇာ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲဖြေခွင့် ပေါ်လာခဲ့သောကြောင့် မြန်မာစာ မဟာဝိဇ္ဇာ အရည်အချင်းစစ် သင်တန်း တက်ရောက်ခွင့်ကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ နည်းပြ ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင် ဒီဂရီကောလိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ပြင်ဦးလွင် စစ်တက္ကသိုလ်၊ မြန်မာစာဌာနသို့ လက်ထောက်ကထိက ရာထူးနှင့် ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းရသည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ပြောင်းရပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို ဆက်လက်တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ‘ဝတ္ထုတို လေ့လာချက်စာတမ်း’ ပြုစုတင်ပြပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခံရသော ‘သရက်ထောင် ဖောက်ခဲ့စဉ်က’ ဆောင်းပါးသည် အောင်သင်း၏ ပထမဆုံး လက်ရာဖြစ်သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ရေးပြီး ရှုမဝသို့ ဦးစွာပေးပို့ခဲ့သည်။

ရှုမဝအယ်ဒီတာအဖွဲ့က ပြည်တွင်းစစ်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို မထည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသောကြောင့် ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ မြဝတီသို့ ပို့ခဲ့ရာ မြဝတီက ဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ ထုတ်ဝေသော ပုသိမ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ် (‘လူသေလူမဖြစ်မီက သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ’ ဟူသော ဆောင်းပါးနှင့် အခြားဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်) နှင့် အင်္ဂလိပ်ကဗျာ ဘာသာပြန်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ လူတစ်ဦး၏ စာမူသုံးပုဒ် ဖော်ပြရန် မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်သောကြောင့် Henry Davibes ၏ The Welcome ကဗျာတွင် ‘မောင်သံနိုင်’ ဟူသော အမည်နှင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ‘စာဆိုတော်’ ဟူသော ပြားငါးဆယ်တန် မဂ္ဂဇင်းကလေး ထွက်လာခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်း၏ စာပေညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ခံခဲ့သည်။ (တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာမှာ တပ်မတော် မင်းရဲထွန်း ဖြစ်သည်။) ထိုစာစောင်တွင်လည်း လစဉ် သုံး၊ လေးပုဒ် ရေးရသောကြောင့် ‘မောင်သံနိုင်’ ကို တစ်ခါထပ်ပြီး သုံးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် အောင်သင်းမှတစ်ပါး အခြား မည်သည့် နာမည်ကိုမျှ မသုံးတော့ပါ။ နာမည်ရင်းအတိုင်းသာ ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ကံ့ကော်မြိုင် စာတမ်းများ စာစု၌ စာတမ်းသုံးပုဒ် ရေးခဲ့ရာ နှစ်ပုဒ်ကို ထိုစဉ်က အထက်တန်း၊ အလယ်တန်း မြန်မာ စကားပြေ လက်ရွေးစင်တို့တွင် ကျောင်းသုံးစာအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ‘စိတ်ပင်လယ်စာတမ်းများ’ အတွက် စာတမ်းငယ်နှစ်ပုဒ် ရေးပေးခဲ့သည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ရှုမဝ၌ ‘မြန်မာ ဘာသာစကားနှင့် ကာရန်မဲ့ ကဗျာ’ ဟူသော စာပေဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးကို ရေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ စာပေသဘောတရား၊ စာပေဝေဖန်ရေးများကို ဆက်တိုက် ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် ‘စာပေရေးရာ ဆောင်းပါးများ’ အမည်ရှိ စာပေဆောင်းပါး စာစုကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် သဘင်မဂ္ဂဇင်း အမှတ်တစ် မှစ၍ နှစ်ဆယ့်ငါးလ တိုင်တိုင် ‘အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုတို’ ကဏ္ဍကို လစဉ် ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု၌ ပါဝင်ပတ်သက်သည် ဟု မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီက ယူဆသောကြောင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံရသည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် အလွတ်နည်းပြသင်တန်းများ၌ မြန်မာစာသင်ပေးခြင်း၊ စာပေရေးသားခြင်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့သည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက်ကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ နိုင်ငံတော်မှ အမျိုးသား စာပေ တစ်သက်တာဆုကို ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် အခါအားလျော်စွာ စာပေဟောပြောခြင်း၊ ရေးသူဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲများတွင် ပါဝင်ဆွေးနွေးခြင်း၊ စာပေဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးများ ရေးသားခြင်း၊ လူငယ်များအတွက် စာကြည့်သင်း၊ ယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကား ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဆော်ဩရေးသား ဟောပြောခြင်း၊ ပညာရေးဆိုင်ရာ၊ ကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ၊ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ သုတရသစာပေများ ရေးသားခြင်း၊ ယနေ့တိုင် လူငယ်များ၏ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ဘဝများ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး တောက်ပြောင် စိမ်းလန်းရေးအတွက် စာပေရေးသား ဟောပြောခြင်းအားဖြင့် စာပေအနုပညာ၌ ဘဝကို မြှုပ်နှံကာ အချိန်ပြည့် စာရေးဆရာအဖြစ် သက်ဝင်ရှင်သန် နေထိုင်ရင်း မိသားစုနှင့်အတူ အမှတ် ၄၉၊ ဓမ္မကဝတီလမ်း၊ သံတံတားရပ်၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး (၂၅.၁၀.၂၀၁၄) ရက်နေ့တွင် အထက်ပါ နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

